

Ons kenmerk	17.0001617
Inlichtingen	mr. Chr.B.B. van Zanten
Telefoon	(035) 6926 846
Datum	2 februari 2017
Onderwerp	reactie internetconsultatie Invoeringswet Omgevingswet

Geachte heer, mevrouw,

De Regio Gooi en Vechtstreek is een samenwerkingsverband tussen de gemeenten Blaricum, Gooise Meren, Hilversum, Huizen, Laren, Weesp en Wijdemeren. Namens deze gemeenten geven wij hierbij graag onze reactie op de consultatieversie van de Invoeringswet Omgevingswet (hierna: Invoeringswet).

1. De Invoeringswet verbetert de onduidelijkheid over het bepaalde in artikel 4.2 Omgevingswet over 'evenwichtige toedeling van functies en locaties' niet.

De Omgevingswet¹ (hierna: Ogw) bepaalt in artikel 4.2, lid 1: "Het omgevingsplan bevat voor het gehele grondgebied van de gemeente een evenwichtige toedeling van functies aan locaties en andere regels die met het oog daarop nodig zijn."

Deze bepaling is zeer verwarrend met oog op de doelen van de wet. Het is onduidelijk hoe 'evenwichtige toedeling van functies aan locaties' zich praktisch laat vertalen in een omgevingsplan. Zo staat in het tweede zinsdeel: "en andere regels". De 'evenwichtige toedeling van functies' is blijkbaar geen 'regel'? Als de 'evenwichtige toedeling van functies aan locaties' feitelijk bijvoorbeeld een aanduiding in het omgevingsplan is, dan betekent het artikel dus dat het omgevingsplan alleen een 'aanduiding' van een functie, en regels die daarop zijn gericht, mag bevatten.

Deze interpretatie wordt versterkt door artikel 2.1 Ogw. In artikel 2.1, lid 3, onder k Ogw staat "evenwichtige toedeling van functies aan locaties" namelijk genoemd als één van de aspecten van de fysieke leefomgeving. Als artikel 4.2 Ogw in samenhang met artikel 2.1, lid 3 Ogw wordt gelezen, lijkt hier dus te staan dat de mogelijkheden van een omgevingsplan beperkt zijn tot de evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Ook artikel 2.4, lid 4 Ogw wijst erop dat 'evenwichtige toedeling van functies aan locaties' slechts één onderdeel van de fysieke leefomgeving is. Het bepaalde in artikel 4.2 Ogw lijkt derhalve slechts een vertaling van het begrip 'goede ruimtelijke ordening' in de Wro en daarmee zouden de mogelijkheden van het omgevingsplan zijn beperkt tot slechts één aspect van de fysieke leefomgeving.

Er zijn diverse aspecten van de fysieke leefomgeving die moeilijk te duiden zijn als een functie voor een locatie. Zoals welstandsregels (is een mooi gebouw een functie?), een kapregel (een boom is moeilijk een functie te noemen) of milieuregels.

¹ Als hierboven wordt gesproken over de Omgevingswet, wordt de wet bedoeld zoals deze zal luiden na inwerkingtreding van de Invoeringswet Omgevingswet.

De Invoeringswet verduidelijkt het bovenstaande niet. Sterker, de artikelen over de omgevingsplanactiviteit en de beoordelingsregels lijken geen regels die, zeker in het normale spraakgebruik, te maken hebben met toedeling van functies. Voorbeeld is artikel 5.20 Ogw over bouwactiviteiten: duurzaamheid en bereikbaarheid, dat is toch geen functie of locatie?

Ons inziens zou het omgevingsplan, zeker gelet op de doelen van de wet, in beginsel het meest omvattende kader uit de omgevingswet moeten zijn en gemeenten zouden in beginsel de regels moet kunnen stellen die zij nodig achten met oog op het doel van de Omgevingswet. Het bepaalde in artikel 4.2 Ogw, en alle artikelen die hiernaar verwijzen, creëert (onnodige) onduidelijkheid en discussie over wat er in het omgevingsplan (en de omgevingsverordening) geregeld zou mogen (en moeten) worden (en vervolgens ook wat hogere overheden daarover mogen instrueren, zoals in artikel 2.33, lid 2 Ogw).

Ons voorstel is dan ook om dit artikel, en artikelen waar hiernaar wordt verwezen, in de definitieve Invoeringswet te wijzigen. Een voorbeeld van een verduidelijking zou zijn:

*'Het omgevingsplan bevat voor het gehele grondgebied van de gemeente regels die, met het oog op de doelen van de wet, nodig zijn ten aanzien van de fysieke leefomgeving of activiteiten die gevolgen hebben of kunnen hebben voor de fysieke leefomgeving.'*²

Gelezen in samenhang met artikel 1.2 Ogw is het door deze formulering helder dat de gemeente de regels kan stellen die zij nodig acht met oog op de fysieke leefomgeving. Dat deze rol bij de gemeente ligt, past bij de wet (zie ook artikel 2.3, lid 1 Ogw: De uitoefening van de taken en bevoegdheden op grond van deze wet wordt overgelaten aan de bestuursorganen van een gemeente, tenzij daarvoor andere regels zijn gesteld.).

Het Rijk en Provincie hebben op grond van de Omgevingswet voldoende middelen om desgewenst de mogelijkheden van de gemeente tot het stellen van regels te beperken. Het past daarnaast bij de geest van de wet om de decentrale overheden erop te vertrouwen dat zij alleen de regels stelt die zij nodig achten. Dat geldt overigens ook in de verhouding tussen Rijk en Provincie.

2. Regels over (gemeentelijke) monumenten

In de Omgevingswet is een duidelijk verschil aangebracht tussen enerzijds rijksmonumenten en anderzijds gemeentelijke en provinciale monumenten³. De aanwijzing en de procedure daarvoor van rijksmonumenten blijft in een separate wet geregeld (Erfgoedwet). Verder is in de Invoeringswet een overgangsregeling opgenomen voor voorbeschermde rijksmonumenten.

Voor gemeentelijke monumenten is ervoor gekozen om ook de aanwijzing en procedure in de Omgevingswet op te nemen. Dat houdt concreet in dat de 'monumentenstatus' een regel/functie in het omgevingsplan wordt. Voor bestaande gemeentelijke monumenten wordt een overgangsregeling opgenomen (art. 22.6 Ogw).

Voor gemeenten (en provincies) leidt dit tot de volgende grote nadelen:

- de term (beschermd) gemeentelijk monument verdwijnt door de Omgevingswet. Dit heeft grote nadelen. De monumentenstatus heeft meer betekenis dan een regime dat op een zaak van toepassing is. Het is een waardering voor een zaak, een eigenaar en gemeente ontlenen doorgaans trots aan de status. Daarnaast zijn er diverse gemeentelijke subsidieregelingen die gelden voor monumenten. Doordat deze status niet meer geldt, moeten deze regelingen ook aangepast worden. Dit is echter zeer complex als de status niet meer duidelijk is. Ook voor andere instanties, donoren,

² In het artikel over de omgevingsverordening zou een vergelijkbare tekst gebruikt moeten worden.

³ Tenzij expliciet benoemd geldt waar hierboven over 'gemeentelijk monument' wordt gesproken ook voor een 'provinciaal monument'.

financiers, makelaars, enz is een dergelijke status een belangrijk gegeven. Voor gemeentelijke beschermd dorps- of stadsgezichten geldt hetzelfde.

- gemeentelijke monumenten waarvan de status niet onherroepelijk is of potentiële gemeentelijke monumenten waarvoor een procedure loopt of een voorbescherming geldt, zijn niet meer beschermd als er nog geen omgevingsplan is vastgesteld of als een omgevingsplan van rechtswege in werking treedt. Dit dient te worden toegevoegd aan artikel 22.6 Ogw.

- bij iedere herziening van het omgevingsplan waarbij regels aangaande de monumenten worden veranderd, kan beroep worden ingesteld tegen de 'status' als monument, ook bij de huidige gemeentelijke monumenten. Als de jurisprudentie over bestemmingsplannen wordt voortgezet, dient de gemeenteraad bij iedere herziening van het omgevingsplan te beoordelen of de status nog nodig is gelet op de doelen van de wet (nu: een goede ruimtelijke ordening). Dit verhoudt zich niet tot het kenmerk en doel van de monumentenstatus, namelijk een beschermingsregime die in beginsel voor de 'eewigheid' geldt. Dit geldt overigens ook voor een gemeentelijk beschermd gezicht. Als er een wettelijke verplichting komt om het omgevingsplan te actualiseren (zoals nu bij bestemmingsplannen), dan is dit niet te vermijden.

- de raad wordt bevoegd gezag voor het aanwijzen van monumenten door de opname van deze status in het omgevingsplan. Dit betekent een verschuiving in bevoegdheid die niet past binnen de (beoogde) taakverdeling tussen college en raden. Delegatie is mogelijk, maar dus niet standaard. Verder is delegatie mogelijk voor 'delen van een omgevingsplan'. Vraag is of hiermee voldoende wettelijke ruimte is voor het opnemen van 'monumentenstatus'.

- de procedure voor 'aanwijzing van een monument' wijzigt: door de opname van de status in het omgevingsplan is op het stellen van een regel (in oude termen aanwijzen) als monument is de uov van toepassing. Dit is voor gemeenten een uitgebreidere procedure dan nu, dit past niet binnen het streven van de Omgevingswet.

- de gemeenten hebben met in het omgevingsplan niet meer de mogelijkheid om, gelijk als het Rijk, te regelen dat een monument alleen ambtshalve kan worden aangewezen. Dat betekent dat voor iedere aanvraag om aanwijzing als gemeentelijk monument straks de procedure van toepassing is die geldt voor het besluiten om het omgevingsplan aan te passen. Dat is daar een te uitgebreide procedure voor en is een grote belasting voor een gemeentelijk apparaat, zeker als de raad het bevoegde gezag is.

- er wordt als tegenargument wel gesteld dat onder het vigerend recht ook om het intrekken of aanpassen van de monumentenstatus kan worden verzocht. Dit gebeurt echter sporadisch en daarbij ligt de bewijslast bij de aanvrager. Dit staat in geen verhouding tot de algemene heroverweging in een omgevingsplan.

- voorbescherming zal nu middels een voorbereidingsbesluit door de raad moeten plaatsvinden. Dit betekent een verschuiving in bevoegdheid die niet past binnen de (beoogde) taakverdeling tussen college en raden. Daarnaast vergt een raadsbesluit tijd die mogelijk door een eigenaar kan worden benut om nog ongewenste wijzigingen aan een beoogd monument aan te brengen.

- de regeling voor planschade wordt van toepassing op een gemeentelijk monument. De regeling zoals nu ontworpen sluit slecht aan bij de monumentenstatus: er kan bij iedere herziening tegemoetkoming in planschade worden gevraagd, dat is nu maar éénmaal aan de orde, namelijk bij het aanwijzingsbesluit, waarbij soms schade wordt geclaimd omdat wijzigingen moeilijk zijn;

- het is onduidelijk waar de provinciale monumenten 'terecht komen' en hoe de provincie nieuwe monumenten kan aanwijzen. Artikel 22.6 Ogw lijkt ervan uit te gaan dat provinciale monumenten in het omgevingsplan worden opgenomen (een omgevingsverordening is namelijk niet appellabel). Andere mogelijkheid is het aanwijzen van een provinciaal monument middels een instructie ex artikel 2.33 Ogw, maar ook dan komt het provinciale monument in het omgevingsplan terecht.

Hier wordt e.e.a. nog ingewikkelder van. De gemeenteraad zal namelijk bij een herziening van een omgevingsplan (of op aanvraag) besluiten moeten nemen over het behouden van een provinciale status, terwijl hierbij een afweging hoort over het belang van het monument op het provinciaal niveau. Ook kan er in het kader van het omgevingsplan discussie ontstaan over de regels ten aanzien

van provinciale monumenten. De gemeente is daarnaast ook verantwoordelijk voor de planschade, omdat een instructie ex artikel 2.33 Ogw niet staat opgenomen in artikel 15, lid 1 Ogw.

Het wetsvoorstel geeft geen reden voor het onderscheid tussen rijks- en andere monumenten. Dit terwijl de huidige gelaagdheid in rijks-, provinciale- en gemeentelijke monumenten een voorbeeld is voor andere beleidsterreinen: ook voor natuur of erfgoed is een dergelijke aanpak goed denkbaar en helder met oog op de doelen van de Omgevingswet. Verder is er geen principieel onderscheid dat deze keuze rechtvaardigt.

Het besluit tot aanwijzing van een monument is naar haar aard en bedoeling een éénmalig besluit, waarbij het ongewenst is dat dit steeds opnieuw moet worden beschouwd. Verder leidt de Omgevingswet daarbij tot een zwaardere procedure, zowel qua tijd als bevoegd orgaan, dan voor een individuele beschikking met weinig belanghebbenden nodig is.

Voorstel voor aanpassing

Er wordt dan ook voorgesteld om de grondslag voor aanwijzing van monumenten in de gemeentelijke (of provinciale verordeningen) te laten⁴. Dit leidt tot een vergelijkbare verhouding tussen de Erfgoedwet en de Omgevingswet. De gemeentelijke erfgoedverordening zal ook behouden blijven voor subsidieregelingen e.d., net als de Erfgoedwet. Voor het aanwijzingsbesluit geldt de Algemene wet bestuursrecht.

Door dit voorstel wordt het gemaakte onderscheid tussen de verschillende monumenten opgeheven. Verder raakt deze aanpassing niet aan de doelstellingen van de wet. De status als monument is herkenbaar in het omgevingsplan en de daarvoor geldende regels ook.

Er zijn ook meer bijzondere wetten waarin eenmalig gebieden of objecten worden aangewezen, waarop vervolgens regels voor dit gebied of object in een omgevingsplan worden opgenomen zoals waterkeringen of Natura-2000 gebieden. Dit kan derhalve geen bezwaar zijn.

Voor de vergunningplicht bij een aanwijzingsbesluit dat nog niet is overgenomen in het omgevingsplan dient dan een voorziening te worden getroffen. Meest zuiver zou zijn om voor gemeentelijke monumenten een vergelijkbare regeling op te nemen als de rijksmonumenten zodat na het besluit tot aanwijzing of voorbescherming direct een omgevingsvergunning is vereist voor monumentenactiviteiten.

Als wordt besloten dat de aanwijzing en voorbescherming toch middels omgevingsplan moet plaatsvinden, dan dienen de volgende aanpassingen in de Omgevingswet te worden doorgevoerd:

- De Omgevingswet moet de voorziening bevatten dat er geen rechtsmiddelen openstaan bij een aanpassing van het omgevingsplan ten aanzien van regels ter bescherming van een monument, voorzover de regels reeds eerder onderdeel uitmaakten van het omgevingsplan of voortkomen uit een instructie.⁵ Om rechtsbescherming te behouden zou hierop de uitzondering kunnen worden toegevoegd dat zulks niet van toepassing is bij een weigeringsbesluit op een aanvraag om het omgevingsplan aan te passen.
- De mogelijkheid moet gecreëerd worden dat een voorbereidingsbesluit blijft gelden totdat er regels zijn overgenomen in het omgevingsplan en in werking zijn getreden, omdat anders de beoogde bescherming vervalft.
- Daarnaast dient er in de Omgevingswet of uitvoeringswetgeving de mogelijkheid te worden opgenomen dat er in het omgevingsplan een duidelijk herkenbare aanduiding met de term

⁴ Als ervoor wordt gekozen om de provinciale monumenten aan te wijzen middels een instructie, dan dient dit de grondslag voor planschade te zijn.

⁵ Er dient op zijn minst in de wet of Memorie van Toelichting te worden opgenomen dat de raad in beginsel niet hoeft te motiveren dat een monumentenstatus gehandhaafd blijft bij herziening van het omgevingsplan. Dan ligt, net als nu, de bewijslast bij degene die vraagt de status te verwijderen.

'gemeentelijk monument' en 'gemeentelijk beschermd gezicht' kan worden toegepast om de herkenbaarheid en de termen te behouden.

- voor de eenheid in het monumentenbeleid zou de rijksmonumentenstatus ook een omgevingsplanactiviteit moeten worden. Het Rijk (en provincie) kunnen middels een instructie bepalen welke regels voor de monumenten in het omgevingsplan moeten staan en ook regels stellen over advisering bij aanvragen. Ook hiervoor geldt de opmerking over de aanduiding.

3. Voorbereidingsbesluit

Vorbereidingsbesluit gemeente moet mogelijk zijn voor herziening van delen of algemene regels van het omgevingsplan

Art. 4.14, lid 4 Ogw spreekt over 'het omgevingsplan'. Dit suggereert mogelijk dat een voorbereidingsbesluit alleen mogelijk is bij een algehele herziening van het omgevingsplan. Dit terwijl bijvoorbeeld 16.29 Ogw spreekt over 'een omgevingsplan', wat een gedeeltelijke aanpassing suggereert (of eigenlijk: dat er meerdere omgevingsplannen mogen gelden, anders zou er wel *het* omgevingsplan staan). Een voorbereidingsbesluit zou ook mogelijk moeten zijn voor herziening van delen of algemene regels van het omgevingsplan. Wij raden aan om hier consequent in te zijn en duidelijk te maken wat mogelijk is.

Het bepaalde over het eind van het voorbereidingsbesluit dekt in dit kader niet.

Zo is het mogelijk dat (door een voorlopige voorziening bv) een omgevingsplan deels in werking treedt of wordt vernietigd maar dat dit niet het deel is waar het voorbereidingsbesluit op ziet. De laatste zin zou bijvoorbeeld moeten luiden: "*of, voor zover binnen die termijn het omgevingsplan, of deel daarvan, waarvan de regels bedoeld in het eerste lid, deel uitmaken in werking treedt of is vernietigd.*" De toevoeging over vaststellingsbesluit en bekendmaking die nu in het artikel staan zijn overbodig: zonder dat besluit en bekendmaking kan geen inwerkingtreding plaatsvinden.

Verdere vragen met het verzoek dit te verduidelijken in de wet of Memorie van Toelichting

- In de Memorie van Toelichting van de Invoeringswet wordt op p. 44 gesproken van mandaat aan het college, moet "mandaat" niet worden vervangen door "delegatie"?

- Is het ook mogelijk om een voorbereidingsbesluit te nemen als er alleen een omgevingsplan van rechtswege geldt?

- Ingevolge artikel 4.14, lid 1 kan het voorbereidingsbesluit gelden voor 'een locatie'. Kan het ook om een algemene regel gaan voor het hele omgevingsplan? Bijvoorbeeld een kapverbod in afwachting van een algemene regel daarover in het omgevingsplan. Dit is wel zeer wenselijk. Als 'een locatie' ook het hele grondgebied van de gemeente kan zijn, dan is dit wel mogelijk.

4. Rechtsbescherming

Delegatiebesluit ex artikel 2.8 Ogw

De Omgevingswet schrapt de wijzigingsbevoegdheid en uitwerkingsplicht uit artikel 3.6 Wro. In artikel 2.8 is een algemene delegatiebevoegdheid opgenomen. Bij Invoeringswet wordt dit delegatiebesluit uitgezonderd van rechtsbescherming. Het is ongebruikelijk dat een delegatiebesluit zelf appellabel is en het is derhalve logisch dat dit in de Omgevingswet zo blijft.

Dit verhoudt zich echter moeizaam met het uitgangspunt dat de rechtsbescherming van hetzelfde niveau blijft. Bij een wijzigingsbevoegdheid of uitwerkingsplicht konden belanghebbenden reeds rechtsmiddelen aanwenden tegen het bestemmingsplan waarin deze werden opgenomen. Dit is met het delegatiebesluit niet meer mogelijk.

De aanleiding voor het schrappen van deze bevoegdheden zou de onwenselijkheid van gelaagde regelgeving zijn. Met het delegatiebesluit en, zoals de Memorie van Toelichting al aangeeft, de beleidsregels die de raad voor toepassing daarvan kan/zal stellen, ontstaat er juist een tussenlaag aan besluitvorming. Voor deze beleidsregels gelden geen eisen aan participatie.

Een optie die volledig beantwoord aan de huidige versie van de Omgevingswet is te bepalen dat het delegatiebesluit dient gebaseerd te zijn op de omgevingsvisie, zodat belanghebbenden in het kader van de omgevingsvisie over het beleid, waar het delegatiebesluit op ziet, geparticipeerd kunnen hebben. Dit sluit aan bij de doelen van de wet (één beleidsinstrument met de omgevingsvisie, vroegtijdig participatie mogelijk) maar brengt geen extra gelaagdheid en geen extra belasting mee door appellabele delegatiebesluiten.

Rechtsmiddelen tegen omgevingsverordening

Tegen een omgevingsverordening staan geen rechtsmiddelen open. De omgevingsverordening kan echter, net als het omgevingsplan, vergunningplichten inhouden die rechtstreeks werken voor burgers. Deze invulling van de omgevingsverordening verschilt niet van het omgevingsplan, dat ook een algemeen verbindend voorschrift is maar waar wel (en met reden) rechtsbescherming tegen open staat. Daarnaast zal het, middels de delegatiebevoegdheid ex 2.8 Ogw, voorkomen dat GS de omgevingsverordening aanpassen op bijvoorbeeld gedetailleerde begrenzing van gebieden. Een dergelijke aanpassing heeft sterk het karakter van een concretiserend besluit van algemene strekking. Wij vinden dat tenminste tegen de voor burgers rechtstreeks werkende onderdelen van de omgevingsverordening rechtsmiddelen open moeten staan.

Aanvraag tot aanpassing omgevingsplan

Op dit moment kent de Wro de mogelijkheid om een aanvraag te doen om een bestemmingsplan vast te stellen. De Wro heeft hier ook over bepaald dat bij een afwijzing om dit te doen de reguliere bestemmingsplanprocedure niet van toepassing is (artikel 3.9 Wro).

De Invoeringswet geeft in de transponeringstabel Wro slechts informatie over het overgangsrecht van deze bepaling. Uit de bepalingen over de procedures voor de totstandkoming van een omgevingsplan is niet op te maken wat de procedure is indien een aanvraag wordt gedaan om het omgevingsplan vast te stellen (lees: een deel te wijzigen) en of dit nog mogelijk is. Wij verzoeken om duidelijk te maken of een dergelijke aanvraag nog mogelijk is en, als dit het geval is, een vergelijkbare regeling op te nemen als artikel 3.9 Wro zodat overbodig lange procedures voorkomen worden.

Dezelfde vraag geldt ook voor een instructie ex artikel 2.33 en 2.34 Ogw. Deze instructie kan het karakter hebben van een beschikking (bijvoorbeeld bij een provinciale monumentenstatus). Een monumenteigenaar die wil verzoeken dat de instructie wordt aangepast, kan zonder deze mogelijkheid alleen middels het omgevingsplan een aanvraag doen. De gemeente kan echter niet afwijken van de instructie. Hiervoor dient een voorziening te worden getroffen.

5. Digitaal stelsel en overgangperiode

Wij verzoeken u de complexiteit van de opgave van de gemeenten niet te onderschatten. De ervaringen met de Wabo en de experimenten die nu reeds voor de Omgevingswet worden uitgevoerd leren dat de invoering van een digitaal stelsel voor toepassing in het omgevingsrecht zeer complex is. Dit geldt temeer daar in de overgangperiode verschillende typen regels nog naast elkaar zullen bestaan en dat oude instrumenten in een nieuw digitaal stelsel geplaatst moeten worden. Daarnaast vraagt de Omgevingswet meer aan digitale ontsluiting van documenten dan slechts de omgevingsvisie en omgevingsplan. Wij roepen op om, als het de wens is om het digitale stelsel actief te hebben als de Omgevingswet in werking treedt, de gemeenten ruim de tijd te geven om het digitale stelsel te kunnen inrichten. Daarnaast roepen wij op om te bezien of het haalbaar en wenselijk is dat instrumenten die onder overgangsrecht vallen en ook niet of in een verouderd digitaal raadpleegbaar systeem zijn opgenomen, wel in het nieuwe digitale stelsel moeten worden opgenomen.

De invoering van de Wro heeft geleerd dat de actualisatietermijn voor nieuwe bestemmingsplan van 5 jaar lang niet overal is gehaald. Hierbij spelen ook de kosten hiervan een rol. Ook zal het voorkomen dat een bestemmingsplan op grond van de Wro nog voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet geactualiseerd dient te worden. Het ligt dan voor de hand om hiermee te wachten en een omgevingsplan vast te stellen. Dit is ook bevorderlijk voor het zo snel mogelijk vaststellen van het volledige omgevingsplan. Voor de huidige verouderde bestemmingsplannen en bestemmingsplannen die voor de inwerkingtreding van de wet geactualiseerd zouden moeten worden, zou een specifieke overgangsregeling bevorderen dat gemeenten niet gedwongen worden om in korte tijd tweemaal het ruimtelijk plan te herzien. Dit zou ook kunnen door de actualisatieplicht in de Wro af te schaffen als vaststaat wanneer de Omgevingswet in werking treedt.

Gelet op de ervaringen met de Wro verzoeken wij ook om richting de invoering van de Omgevingswet te testen met de nieuwe instrumenten en te goed te monitoren of de overgangstermijn haalbaar zijn of de lasten voor de gemeenten te behappen.

6. Reactietermijn en verzoek om nadere consultatie

De Omgevingswet wordt op diverse punten gewijzigd door de Invoeringswet. Sommige onderdelen bevatten ook een geheel nieuw stelsel, zoals de regeling over planschade. Daarnaast dienen veel onderdelen van de wet in samenhang met de AMvB's te worden gelezen. De termijn van 4 weken om hierop te reageren is daarmee erg krap. Verder is het nog niet bekend hoe de definitieve AMvB's eruit zullen zien zodat de samenhang nog niet volledig is te beoordelen. Zonder dit samenhangende beeld is het experimenteren met de nieuwe instrumenten niet optimaal mogelijk. Dit komt de zorgvuldigheid van het wetgevingsproces niet ten goede. Wij verzoeken dan ook om nogmaals een consultatie te organiseren als de Omgevingswet, Invoeringswet en AMvB's volledig zijn ingevuld.

7. Losse opmerkingen

- Artikel 5.1, lid 2, onder a Ogw omvat alle voorschriften in een omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit. Artikel 5.1, lid 1 Ogw is derhalve overbodig.

- Wanneer vervalt een instructie ex artikel 2.33 en 2.34 Ogw? Dit maakt ook de Invoeringswet niet duidelijk. Dit betekent voor gemeente dat in beginsel tot het oneindige het omgevingsplan moet overeenstemmen met de instructie, terwijl deze wellicht al gedateerd is.

- Artikel 15.1 zou de instructieregels ex. 2.33 en 2.34 Ogw (en andere vergelijkbare instrumenten die gemeenten opdragen om hun omgevingsplan aan te passen en die niet in artikel 15.1 Ogw zijn genoemd) als oorzaak voor planschade moeten aanwijzen. In het huidige wetsvoorstel is de gemeente, die het omgevingsplan aanpast, verantwoordelijk voor de planschade. Andere mogelijkheid is dat de Omgevingswet bepaalt dat het Rijk of de Provincie de uitgekeerde planschade aan de gemeente vergoed. Dit is echter niet erg wenselijk omdat tot extra administratieve lasten leidt.

Wij hopen dat u onze vragen kunt beantwoorden en rekening houdt met onze zienswijze.

Hoogachtend,

mr. Chr.B.B. van Zanten
programmacoördinator ruimte en mobiliteit